

ՄԵՐ ԱՆՆԱՆՈՒ ԶԻՆՈՒՈՐԻՆ

Թանգամօթները խրոխտ, իրենց բուրիւմիմ հետ ահեղագոյ հուր կը ժայթքէին միջոցիմ մէջ փոթորկած:

Մարտագրգիւ փողերուն, գոռ, ամլուտ երգն էր որ արիւնները կը հրէր յառա՛շ, յառա՛շ, հրապարոյր հորիզոնները:

Գիրկըմդխառնուած մարտիկներուն մոլեգնած ունոցը կծու՝ կը փաթ-թուէր համդիպողիմ պարամոցիմ:

Կը ճախրէր հրէշածիմ ուռմըր ու սուկելով ստահակի մը պէս լիրք, վարիմներուն քայլերը կը հեգնէր վերէն:

Սուրբերուն շաչիւմը կը վայէր, շողիւմներն ամոնց կ'իյնային փշրուած ապակիի կտորներու պէս հաստու, երբ Ա՛ն՝ զլուխը ջարդուած՝ կարմրակաթ, ճեղքուած մուկ մը պէս հաստու, ծեռքի միհար հրացամի՞ն հետ կակազ, ամոռ զարկի՞ն մմամ արագ, կոխկրտելով դիակներն յառա՛շ խոյացած պահուծ, իմկաւ զգլխուած յաղթանակով:

Եւ կոչմակմ Իրեն համար չկողկողաց, աւանդական դամդադ, տմոյժ իր ղողամշով:

Ոչ մէկ յօրամշող աղօթք, վարժուած ծէս՝ տժգոյմ լոյսովը մոմներու ընկերացաւ դազադիմ:

Զծանրացաւ վրամ հառաչմ յուսակորոյս մօրը, և ոչ ալ սիրոյ գերի մշանածիմ ողբը, ջախջախիւմն երազիմ, արծազամգեց ետեւէն:

Ան իրեն բարձ ունի հոծ, ամծամօթ գերեզմանիմ մէջ սրբազան, արիւնշաղաղ սրումք մը, զոր յաղթանակի ճամբուն վրայ խնց թշմամիէն:

Իր հարուածիմ թափէմ կիսուած, ալ ամկարող բուրբիւտ, հսկայ փող մը թմղամօթի, կ'ըլլայ դազադ մը բարի:

Ամթառամի մը պէս բուրամ, չճամչցուած Իր ամուծիմ համար իսկ՝ մեր շրթներուն վրայ շեր մը, « Օրհմեալն ես դու, Օրհմեալ ես դու ի մարդիկ »: